

[Ragnhild Andersen.]

36 mill. mark på at benytte koncentrationslejr-fanger til slavearbejde i sin fabrik, ved domstolene fik en bøde på 2.000 mark. Denne bøddel er en fri mand; han kan genoptage sit gamle værk: arbejdet for en ny krig. Jeg ser, at lejrkommandant Kochs kone fra Buchenwald, den berygtede Elise Koch, som er skyld i tusinder af fredselkende menneskers mishandling og død, om kort tid kommer på fri fod. Jeg tvivler ikke om, at hun vil råbe hurra for Atlantpagten, thi krig er hendes håndværk, hun, som udvalgte fanger med smukke tatoveringer, lød dem dræbe og brugte menneskehuden til lampeskærme, handsker og tasker. Den amerikanske general Clay, en af vore såkaldte vestlige beskyttere, erklærer, at dommen, som af en allieret domstol først var fastsat til livsvarigt fængsel, men som af en amerikansk domstol er nedsat til 4 år, ikke kan ændres. Det er ordre fra USA, og hvorfor? Fordi, som det hedder i en rapport fra Tyskland, bragt i „Ekstrabladet“ forleden dag:

„Forklaringen på, at vestmagterne har tolereret, at afnazificeringen er blevet en fiasko, udtrykkes populært sagt således: når det kommer til stykket, er vi tyskere jo ganske erfarne russerbekæmpere.“

Mon den danske befolkning, mon de mange tusinder, der stod herude foran rigsdagen i eftermiddag, længes efter at få fasciststaten Portugal, fasciststaten Spanien, de fascistiske SS'er i Vesttyskland og de gamle nazibødder som deres fremtidige beskyttere af dansk frihed, demokrati og selvstændighed?

Nej, dette ønsker den danske befolkning ikke. Brede lag i vort folk frygter i dag, at en union som Atlantunionen, der favner fascistiske stater, vil føre til krig, ulykker og tab af vort lands selvstændighed. Jeg betvivler, at det vil lykkes den socialdemokratiske regering at overbevise jævne arbejdere om, at Atlantunionen betyder sikkerhed og fred. Hvornår har socialdemokratisk samarbejde med reaktion, bagstræb og de mest chauvinistiske kræfter i vort land betydet noget godt for det arbejdende folk? Den rørende enighed, der er i dette spørgsmål, og som spænder fra socialdemokratiet over venstre til det konservative folkeparti, fortæller almindelige arbejdere om, at det danske socialdemokrati befinder sig på en vej, der fører tilbage og ikke frem, som fører til voksende forringelser, elendighed og krig. Fordi jeg selv har oplevet krigen — vel netop derfor —, vil jeg bekæmpe krigen

med alle mine kræfter. Jeg anklager dem, der i dag går ind for Atlantunionen, for at støtte de kræfter, der fører verden og det danske folk frem til en ny krigsforbandelse. Stem derfor nej til Atlantunionen!

Martin Nielsen: Jeg er enig med dem, der i dag gentagne gange har givet udtryk for, at de tror, der i det danske folk er en følelse af utryghed, ja, måske af angst, både for det, der foregår, og måden, hvorpå det foregår. Men jeg har endvidere en følelse af, at denne utryghed og denne angst ikke blot er tilstede i det jævne, almindelige, brede folk, men at den samme utryghed og forsåvidt den samme angst gør sig gældende blandt mange af de menige medlemmer af de partier her i tinget, hvis ledelser har besluttet at gå denne vej. Jeg tror, der sidder mangen en mand og kvinde her i denne sal, som har sine betænkeligheder, som ikke er sikker på, at det er rigtigt, men som har ladet sig overdøve af stemmerne om, at det er freden og friheden, vi vælger, og som så i deres stille sind håber på, at det virkelig bliver freden og friheden, Danmark nu vælger.

Jeg har desværre ikke selv denne tro, og det forekommer mig, at jeg har en vis moralsk ret til at sige det, når jeg ikke har denne tro. Ser jeg i dag på et verdenskort, forekommer det mig, at Danmark efter indlemmelse i Atlantpagten er det mest udsatte land i verden. Det er det land, som kommer til indenfor denne mærkelige regionalpagt at danne den amerikanske front's østligste spids i Europa. Jeg spørger nu de ærede medlemmer: Hvis man kunne abstrahere fra kendsgerningerne, hvis man i tankerne var i stand til at forestille sig, at Sovjetunionen og det, man her i salen kalder østblokken, sluttede en militærpagt med Mexico, med Panama, med Canada, oprustedes disse lande med russiske våben, sendte russiske generalstabe, russiske instruktører, gjorde disse lande til faktiske russiske militærlejre og militærbaser, tror de ærede medlemmer så ikke, at et sådant eksperiment ville afstedkomme en vis utryghed og en vis uro i Amerikas Forenede Stater? Jeg tror det. Jeg tror, vi befinder os i en sådan situation, når dette er fuldraget. Det er min alvorlige overbevisning, at vi befinder os i samme situation, som når to mænd stiller sig op mod hinanden hver med en ladt pistol i hånden og bliver stående i denne stilling. Så vil før eller senere den ene pistol gå af, og så kan historien strides om, hvem der begyndte. Jeg er bange for,